

LBRIS

We know
books

Dan-Octavian Nicolaie

73 KILOMETRUL

smArt
PUBLISHING

Cuprins

73 de kilometri	5
Dragoste în vremea... offline	9
Dulciuri cu iod.....	12
Bătrânul și marea.....	15
Bomboane	19
Eminescu, Ceaușescu	22
Semafor	25
Dictatură și ouă roșii.....	27
Lili, vinul și Sfântul Ion	30
Colindătorul Toma.....	33
Trista poveste a fesurilor mele	36
Meseriașii	38
Iubirea.....	41
Relația cu banca	43

Miliția.....	45
Troleibuz.....	46
Steag.....	48
Balcoane.....	50
Lumina de Paște.....	52
Puls.....	55
Alonso și Alfonso.....	56
Te pup.....	58
Carte și brânză.....	60
Reciclare.....	62
Bătrânul și câinele.....	65
Mortul.....	67
Bancnote.....	69
Mașini.....	71
Bunul simț.....	72
Sâmbăta morților.....	74
La un pas de moarte.....	78
Doi brazil!.....	80
Trei portocale.....	82
Ecrane.....	85
Necesitate.....	86
Vinerea nu este zi de aventuri.....	88

Amor la metrou.....	90
Muzicuța.....	92
Farmacie.....	94
„Cu drag“.....	96
Cumpărături.....	98
Coleg.....	100
Ceasul.....	101
Trei bătrâni.....	103
Debutul meu poetic.....	105
Furăciuni.....	107
Teoria păcatului.....	109
Roșu, cod.....	111
Bodyguarzi.....	113
36 sau 45.....	115
Civilizația gurii.....	117
Ședință.....	120
Sarmale.....	123
Gogoșari.....	125
La margine de București.....	126
Marinică și setea.....	128
Năvodari: „Aștia nu câștigă“.....	130
Vorbe.....	133

Avion	135
Nae	136
Moș Nicolae	138
Falsificatorii	142
Ai tu?	144
Trei colindători	146
Prostul	149
Teleleu	152
Kilograme	154
Holuri și oameni	156
Contraste	158
Reporter de teren	160
Februarie	162
Arheologia copilăriei	164
Kilometrul 1	166

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICOLAIE, DAN-OCTAVIAN

Kilometrul 73 / Dan-Octavian Nicolaie. - București :
Smart Publishing, 2026

ISBN 978-606-068-104-5

821.135.1

© 2026 Dan-Octavian Nicolaie

Toate drepturile asupra prezentei ediții
sunt rezervate autorului.

Nicio parte din această publicație nu poate fi reprodusă,
stocată într-un sistem de arhivare sau transmisă,
sub nicio formă și prin niciun mijloc – electronic, mecanic,
prin fotocopiare, înregistrare sau altă modalitate –
fără acordul prealabil, scris, al autorului, cu excepția
citadelor scurte utilizate în recenzii sau lucrări critice,
cu menționarea sursei.

ISBN 978-606-068-104-5

București, 2026

73 de kilometri

Fix 73 de kilometri despart cele două locuri –
Gherghești și București – în care mi-am petrecut
viața de până acum. O distanță mică pe hartă, dar
care, în timp, a crescut ca o prăpastie invizibilă.
Nu în kilometri, ci în ani, în amintiri și întâmplări
care nu se mai pot întoarce.

Primul drum spre București nici măcar n-a
ajuns până la capăt. S-a oprit brusc, în mijlocul sa-
tului, într-o zi în care lumea mea avea să se schim-
be fără să știu. Povestea a început cu 47 de ani în
urmă. Din motive medicale (îmi curgea foarte des
sânge din nas), ratasem o excursie la circ – o trage-
die uriașă pentru mine, la vârsta aceea. Ca să nu fiu
supărat, tata m-a dus la film, la Casa de Cultură din
Găești. A fost un gest simplu, aproape banal pentru
el. Pentru mine, însă a fost ca și cum mi-ar fi des-
chis o ușă spre alt univers. Am văzut „Superman”.
Exact ce îmi trebuia. Țin minte senzația aceea

stranie când luminile s-au stins și fascicolul aparatului de proiecție a tăiat sala în două. Era prima dată când vedeam lumea transformându-se într-o poveste atât de mare, încât simțeai că te trage înăuntru. Când Superman a început să zboare, am avut impresia că și eu mă desprind de scaun. Din acel moment, împreună cu Dede senior – tatăl meu, amator de filme și mare fan Spencer Tracy – am descoperit una dintre cele mai mari distracții ale acelor vremuri: filmul. Era mai mult decât un obicei. Era un ritual. Plecam devreme, discutam pe drum despre actori, despre filme vechi, despre replici memorabile. El vorbea cu nostalgie despre cinema-ul alb-negru, eu îl ascultam cu fascinația copilului care descoperă o lume în straturi. Cinematograful „Gloria” din Găești nu avea nimic spectaculos. Scaunele erau vechi, uzate, suptasera generații întregi de spectatori și, uneori, mai împrumutam de la ele câte un purice. Dar nimeni nu băga asta în seamă. Când începea filmul, totul dispărea: frigul, mirosul de stofă veche, disconfortul. Rămânea doar povestea. Din sala aceea aveam să fiu scos câțiva ani mai târziu, când eram liceean. Într-o dimineață, s-au aprins luminile brusc, iar în ușă au apărut milițienii. Au ridicat toți elevii. Pe mine și pe alții de vârsta mea ne-au scos afară, pentru că, teoretic, la ora 10:00 ar fi trebuit să fim

la școală. Faptul că învățam după-amiaza nu conta. Regulile nu aveau răbdare cu explicațiile. Țin minte că nu mi-era frică. Îmi părea rău doar că filmul rămăsese neterminat. Cele mai multe filme le-am văzut însă la București. Pentru asta făceam adevărate expediții. Al doilea drum spre Capitală a fost un succes: în două ore, trenul personal ne lăsa în Gara de Nord. Pentru mine, acel drum era o aventură în sine. Trenul părea o punte între două lumi – satul liniștit, cu ritmul lui lent, și orașul agitat, unde totul părea mai mare, mai rapid, mai important. Bucureștiul avea cinematografe multe, cu firme colorate și săli pline. Acolo am înțeles că filmul nu era doar o distracție, ci și o formă de evadare, de educație, uneori, chiar de supraviețuire interioară.

Anii au trecut. Drumurile s-au înmulțit. Viața m-a mutat încet, dar sigur, în Capitală.

Totuși, de atunci mă tot reîntorc în sat. Paradoxal, în ciuda evoluției mijloacelor de transport, drumul devine tot mai lung. Nu mai durează două ore. Uneori, pare că nu se mai termină. Nu pentru că ar fi mai mulți kilometri – sunt aceiași: 73.

S-a schimbat însă altceva. Pe măsură ce timpul trece, fiecare kilometru poartă mai multe amintiri. Fiecare curbă trece pe lângă casele unor oameni care nu mai sunt, case care s-au golit, locuri care au rămas doar în minte. Astăzi, când parcurg

cei 73 de kilometri, nu mai simt că merg dintr-un loc în altul. Simt că traversez două vieți.

Una care a fost și una care continuă, iar distanța dintre ele nu se mai măsoară în kilometri, ci în timp.

Dragoste în vremea... offline

Pe vremea când internetul nu exista în mintea niciunuia dintre noi, iar telefonია mobilă era o închipuire aplicabilă doar la americani, oamenii de pe malul Argeșului se nășteau, visau și iubeau. La finalul unui an impar, din nebunii ani '90, între Crăciun și Revelion, ne-am pricopsit cu un viscol ca în cărțile marilor scriitori ruși. Cum în satul meu eram mai mulți care aveam prietene sau iubite în localitatea de peste autostrada București-Pitești, am decis să facem un comando serios și să plecăm pe jos (mașinile nu mai circulau din cauza zăpezii) pe cărările dragostei.

Ne-am întâlnit la restaurantul de la capul podului, am alimentat (patru sticle de coniac) și am pornit toți cinci să înfruntăm viscolul și niște lupi ipotetici, pe care, mărturisesc, nu-i văzusem niciodată. Cum iarna era grea și omătul mare, drumul pe care vara l-am fi făcut în 30-40 de minute ne-a

luat acum în jur de două ore, timp suficient să lichidăm combustibilul.

Ajunși în satul vecin, am convenit să ne vedem la căminul cultural peste trei ore, ca să facem cale întoarsă. Prietenele și iubitele s-au bucurat de cele cinci apariții, deși toți eram mult mai obosiți decât presupuneau provocările drumului. După entuziasmul revederii a venit însă momentul adevărului: nu mai aveam nici combustibil, nici elan, iar viscolul, ca un funcționar conștiincios, își făcea treaba fără pauză. Unul dintre noi, mai pragmatic, a propus să rămânem peste noapte. Altul, mai temător de părinți, a insistat că trebuie să ne întoarcem. Discuția s-a încheiat democratic: prin tremurat colectiv. Oricum, nu toți puteam să rămânem. Am plecat din fața căminului cultural, nu mai semănam cu eroii care plecaseră cu câteva ore înainte, ci cu niște soldați în retragere dintr-o bătălie absurdă purtată cu natura și cu propriile ambiții. Drumul înapoi a fost mult mai lung. Nu mai povestea nimeni, nu mai cânta nimeni. Doar zăpada scrâșnea sub pași, iar vântul ne împingea când înainte, când înapoi, ca pe niște marionete cu sforile încurcate. Când, în sfârșit, am văzut luminile satului nostru (plurarul e o exagerare, era doar un bec de la moară), unul dintre băieți a rostit, cu solemnitatea unui explorator ajuns la Polul

Sud: „Fraților, dragostea este frumoasă... dar are un consum uriaș“.

În vremea aceea, iubirea se măsura nu în mesaje sau apeluri, ci în kilometri prin nămeți, în degete înghețate și în hotărârea – uneori, inexplicabilă – de a merge înainte chiar și când n-aveai nici semnal, nici căldură, nici energie. Aveai doar dor. Întâmplător, toți cinci s-au căsătorit cu respectivele fete.

Dulciuri cu iod

Pe la jumătatea anilor '80, sărăcia, energia nucleară, măsurile de prevenție luate „după ureche” și lipsa dulciurilor au contribuit la apariția unei pasiuni în rândul copiilor din lumea mică a satului meu: pastilele de iod. Acestea erau administrate elevilor de către învățători și profesori, cu o singură explicație: „să nu faceți gușă”.

Cum ai mei lucrau în învățământ, erau dotați de la centru cu rezerve consistente de pastilute de iod, dulci, mici, albe. Cum pofta te face îndrăzneț, am „periat” cutiile cu pastilute găsite în dulapul menit să le protejeze, astfel încât furtul să nu fie prea evident. Pentru o scurtă perioadă, am devenit un mic „nabab al iodului”, pe care îl împărțeam cu generozitate colegilor de joacă.

Opulența nu a ținut prea mult: tata s-a prins rapid de schemă și m-a întrebat dacă nu doresc să consum și niște azotat (un îngrășământ pentru cultura de porumb, des întâlnit atunci) – avea un sac

plin cu granule alb-rozalii. Am înțeles mesajul și am revenit la dulciurile mai obișnuite, dar la fel de „sănătoase”: topeam zahăr într-o tigaie de tablă și, pe bețe rupte din corcoduș, făceam un soi de acadele. Nu eram singurul.

Pot depune mărturie că niciunul dintre colegii mei de joacă din copilărie nu a ajuns la maturitate cu toți dinții în gură.

Abia mai târziu aveam să înțeleg că dulceața aceea nu era doar o întâmplare a gustului, ci o formă de apărare, o iluzie colectivă turnată în pastile albe și distribuită cu grijă, aproape ritualic, de mâinile adulților. Într-o lume în care frica nu avea chip, dar avea nume – comunism, securitate, radiație, nor, accident – copiii transformaseră antidotul într-o „prăjiturică”.

Nu ne era prea clar ce e cu accidentul de la Cernobîl. Pentru noi nu era un loc sau o tragedie, ci o umbră difuză care ajungea până în farfuriile noastre, în laptele pe care îl beam și în liniștea bruscă a adulților când deschideau radioul. Pastilele cu iod erau, în felul lor, povestea spusă copiilor ca să nu pună întrebări: un dulce împotriva unui rău invizibil. Îmi amintesc senzația aceea de bogăție, nu doar că aveam ceva ce alții nu aveau, ci că puteam împărți. În copilărie, puterea nu vine din bani, ci din raritatea a ceea ce posezi. Iar raritatea aceea avea gust ușor metalic și promitea, fără să știm,